

R. J. Hendon
Mr. Bajusz

Oliver Dalton a golfklubban hallott először a Jersey óriásmacskáról. Legjobb barátja, a dörzsölt és dúsgazdag bróker, Francois mesélt neki róla, mikor egy-egy pohár koktéllal a kezükben napoztak a meleg tavaszi reggelen.

– Jeanette olvasott róla a Cosmopolitanben és rögtön beleszeretett. Azt mondta, azonnal akar egyet. Én persze húztam a számat – harminc ezret kiadni egy állatra, ki hallott már olyat? De végül beadtam a derekam és elmentünk a Willendorfhhoz. Az egy élelmiszer-ipari és géntechnológiai cég, továbbfejlesztett állatokkal is foglalkozik. Eddig a hadseregnek dolgoztak, rovarokkal meg madarakkal kísérleteztek. Most törnek be a civil szférába és nem is akárhogyan! A részvényeik szárnyalnak, vettem is egy párat, miután megláttam, mit tudnak. Nem hazudok neked, ott helyben megértettem, miért akarta Jeanette ezt a macskát: egyszerűen lenyűgöző – nem, ez nem is jó szó, túlságosan elcsépett...

Oliver mosolyogva hallgatta. Francois mindig hevesen gesztikulált és túlzó jelzőket használt, ha belelendült a beszédbe.

– Sokkoló. Ez a jó szó. Képzeld el egy közönséges brit rövid szőrű macskát, ami van vagy harminc kiló és olyan magas, mint egy német juhászkutya!

Oliver füttyentett.

– Az tényleg nem semmi.

– Úgyhogy rögtön vettünk is kettőt.

– Kettőt?!

– Igen, egy hímet meg egy nőtényt. Ilyen az én Jeanette-em: mindenből rögtön kettőt akar. Kettő Teslát, kettő házi masszörzt, kettő magánorvost. Azt mondja, a kettes a szerencseszáma. Te nem akarsz meglepni Cynthiát? Vezetnél neki egyet, közeleg a születésnapja.

Oliver bólogatott.

– Cynthia biztosan imádná.

Cynthia Oliver barátnője volt, akivel pár évvel az után találkozott, hogy első felesége öngyilkos lett. A férfi nem rejtette véka alá, hogy a csillagokat is lehozta volna az égről a nő kedvéért, ha megtehetné volna. Azonban a lesújtó igazság, melyet Oliver mindenki előtt titkolt, az volt, hogy aggasztó anyagi helyzetbe került. Minden erejével igyekezett fenntartani Cynthia előtt a jómód látszatát és a megszokott életstílust, de ez egyre nehezebben ment. Nem engedhetett meg magának egy harmincezer eurós macskát.

– És nem veszélyesek ezek az óriási cicusok? – kérdezte Oliver, hogy elterelje a témát.

– Cseppet sem! Sőt, a Willendorfnál biztosítottak róla, hogy hűségesebb, mint egy kutya. Garanciát is vállaltak az állatokra. Ha nyolc éves koruk előtt bármilyen betegségük vagy viselkedésbeli problémáik lesznek, visszavihetem őket és adnak helyettük másikat. Ugorj át valamikor a hétvégén és nézd meg őket!

– Nem tudom, hogy ráérek-e, Francois. Nagyon sok a dolgom. Tudod, a céges ügyek...

Két héttel később Francois Rolls Roysa fékezett le a Dalton-ház parkolójában. A bróker előbb bevágta maga után az autó ajtaját, de olyan erővel, hogy Oliver összerezzen tőle, majd kirángatott a hátsó ülésről kettő, óriási állatot. Pórázon vezette őket Oliverhez, majd sóhajtott egyet, levette napszemüvegét és köszönés nélkül belefogott:

– Megcsalt az a ribanc.

– Jeanette? – színlelt csodálkozást Oliver. Valójában Cynthiától már régóta tudta, hogy a nő csalja Francois-t, de nem ő akarta közölni a rossz hírt.

– A két távol-keleti masszörrel. Micsoda egy... – Francois kereste a megfelelő szitokszót, de végül csak nyelt egyet és remegő kézzel a két macskára mutatott. – Rájuk nézni sem bírok. Megpróbáltam visszavinni őket a Willendorfhhoz, de azt mondták, egy centet sem kapok vissza, mert az állatok tökéletes egészségnek örvendenek.

– És miért hoztad ide őket? Nekem semmi szükségem rájuk.

– De hát mondtad, hogy Cynthia imádná! Tökéletes születésnap ajándékok. Még nevük sincs, mert Jeanette csak egyesnek meg kettesnek hívta őket.

– De már megvan az ajándéka. – Oliver egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

– Biztosan nem olyan lenyűgöző, mint ezek! Nézd, baráti alapon megkapod a kettőt harmincért. Az gyakorlatilag fél áron van! Sehol a világon nem jutnál hozzá ennyi pénzért egy Jersey óriásmacskához.

– Felejtsd el! – legyintett Oliver.

– Akkor darabját tízért. Ezek tényleg pompás állatok.

– Azok, valóban azok.

Oliver most alaposabban is szemügyre vette a macskákat. A bal oldali, amelyik valamivel kisebb volt, kék színben pompázott, nagy, barátságos szemei voltak és úgy ült gazdája mellett, mint azok a régi, egyiptomi macskaszobrok: méltóságteljes, királyi tartásban. A másik ezüst cirnos volt és lustán elhemperedett a földön. Unott, kissé goromba tekintete volt és nagyot ásított, mikor Oliverre nézett sárga szemeivel.

– Nézd, esetleg nyolcezerért megveszem tőled az egyiket.

– Vidd tizenötért mindkettőt.

– Te nagyon meg akarsz szabadulni ezektől.

– Folyton Jeanette-re emlékeztetnek. Ráadásul az a nő teljesen kisémmiz a bíróságon. Nem akarom megadni neki azt az örömet, hogy megkaphatja a macskáit.

– Tízezer a kettőért. Ennél többet nem adok értük – adta be a derekát Oliver.

Francois fancsali képpel bólintott.

– Legyen. Fogd, ne is lássam őket. Itt vannak a papírok is, benne van minden, hogy mit esznek, milyen oltásaik vannak, s a többi. De előbb adj nekik valami tisztességes nevet, az isten szerelmére!

Oliver átutalta a megbeszélte összeget barátja számlájára, és a bróker után egy perccel később már az aszfalt füstölgött. Oliver elnézegette egy darabig a macskákat (még mindig meg tudott döbenni a méreteiken), majd bátortalanul odatartotta a kézfejét az orrukhoz. A kisebbik, mely a papírja szerint a nőtény volt, rögtön megszaglászta és hozzádörgölte a pofáját, a hím viszont tüntetően elfordította a fejét és megint ásított.

Erőlködés nélkül be tudta vezetni őket az előtérbe; amint meghúzta a pórázt, a két állat azonnal engedelmeskedett és követték Olivert.

– Ó, te jó ég, Oliver, mik azok?! – sikoltott fel Cynthia a lépcső tetején.

Oliver mosolygott és színpadias mozdulattal bemutatta a két macskát.

– Boldog születésnapot, drágám!

– Júúúj, az anyémek? Nem mondd komolyan!

– De bizony! Illetve, az egyik a tiéd. Választhatsz, hogy melyiket szeretnéd. A másik Lucyé lesz.

Cynthia csalódottan lebiggyesztette az ajkát, de csak egy pillanatra

– Fogalmam sincs, melyiket válasszam! Olyan nehéz döntés ez, Oliver! Ez a kék annyira, de annyira ari! A másik viszont komoly, olyan királyi, olyan szexi, gyönyörűség!

A hím ásított egyet az örömeiben ugráló nő láttán.

– Kislányok vagy kisfiúk? – kérdezte Cynthia.

– A kék lány, a cirnos kandúr.

– Ó, akkor meg is van! A kislány lesz a nyertes! Gyere ide, cicuskám, gyere!

Amíg Cynthia kedvére dögönyözte a doromboló macskát, Oliver felvezette az emeletre az óriás kandúrt. Az állat magasra tartott farokkal szedte a lépcsőfokokat, léptei ugyanolyan puhák voltak, mint egy normális méretű macskának. Mindvégig láb mellett haladt, mint egy engedelmes kutya.

A folyosó legvégén lévő szoba ajtaja halvány rózsaszín volt és vidám, színes betűk hirdették rajta: *Lucy*. Oliver vett egy mély lélegzetet, mosolyt erőltetett az arcára és benyitott. A szoba néhány részlettől eltekintve olyan volt, mint bármelyik kislány szobája: rózsaszín falak, két-három poszter tinédzser énekesekről, rengeteg plüss játék és egy ketrebe zárt hörcsög. Azonban egyáltalán nem voltak tükrök és nem voltak nádszál karcsú babák sem a polcokon. Az ablak mellett álló nagy ágy egy könnyen mozgatható, állítható magasságú, modern orvosi műszerekkel felszerelt kórházi fekhely volt, amely föléd baldachint függesztettek, hogy eltakarja a kellemetlen valóságot.

– Szia apa! Nahát, az meg milyen állat?! – kiáltotta egy vékony hang a baldachin mögül, Oliver pedig odavezette a macskát és széthúzta a függönyt.

Az ágyon egy kicsi, törékeny anyóka ült és mesekönyvet olvasott. A bőre papír vékonyságú volt, keskeny arcát paróka keretezte. Oliver érezte, hogy a mosoly már majdnem teljesen eltűnt az arcáról, ezért gyorsan elvigyorodott.

– Neked hoztam ezt a szép nagy cicust, kicsim! – mondta hangosan. – Mit szólsz hozzá, Lucy drágám?

Az agg kinézetű kislány pillák nélküli düllelt szemei elkerekedtek és kimászott az ágyból, hogy megsimogassa a macskát. A kandúr közben a ketrecben körbe-körbe rohangáló hörcsögöt figyelte.

– Milyen hatalmas! Komolyan az enyém?

Oliver bólintott. Kicsit remegett a keze, mikor lecsatolta a pórázt az állatról, de már örült neki, hogy megvette ezeket a macskákat Francois-tól; hónapok óta semmi nem tudta jó kedvre deríteni Lucyt. A kislány bezárkózott, nem csak a szobájába, de saját, mesekönyvekkel és képregényekkel teli kis világába is.

– És mi a neve? – kérdezte Lucy.

– Neked kell nevet adnod neki, kicsim.

– Akkor legyen Boholy. Nem! Legyen inkább Mr. Bajusz! Igen, ez az! Mr. Bajusz, gyere ide!

A macska odafordította nagy fejét a hangoskodásra és hosszú bajsza megcsiklandozta a lány arcát. Lucy felnevetett. Oliver is nevetett, de gyorsan magukra hagyta őket, mikor megbizonyosodott róla, hogy a macska nem fogja bántani Lucyt.

Mikor becsukódott mögötte a szoba ajtaja, azonnal eltűnt róla a torz vigyorgás és kezét a szájára szorította, hogy elfojtsa az elkeseredett nyögést. Lucy egy gyógyíthatatlan betegségben, progériában szenvedett. A diagnózist már egészen korán, a születése után néhány hónappal kimondták, akárcsak a halálos ítéletét. A progéria gyors és visszafordíthatatlan öregedéssel járt és az átlagos túlélés alig tizenhárom év volt. Az anyja beleőrült ebbe és egy szörnyű napon túlادagolta a nyugtatókat. Oliver gyűlölte ezért az asszonyt, gyávának és önzőnek tartotta a menekülését.

Lucy most tizenegy éves múlt és már minden létező gyógymódot kipróbáltak rajta az őssejtterápiától az agresszív hormonkezelésig. Ezek a forradalmi módszerek több százezer dollárt emésztettek fel, mindhiába. A szörnyű és Oliver számára kimondhatatlan igazság az volt, hogy nem tudta megmenteni a lányát.

~ KEDVES NAPLÓM! ~

Sajnálom, hogy olyan rég nem írtam már Neked! Apa szerint beteg vagyok és vizsgálatokra kell járnom. A kórházban először mindenki nagyon kedves és mosolyog, még csokit is szoktak adni! De a vizsgálatok után már nem mosolyognak. Mindenki komoly és furán sóhajtoznak. Apa mosolyog olyankor is, de nem tetszik mert annyira fura! Vasárnap láttam a tévében a Karácsonyi Éneket, és abban Mr. Cratchit pont úgy nézett Timre, mint ahogy Apa szokott rám.

De Mr. Cratchit nagyon szegény ember volt, Apa viszont nagyon, nagyon, nagyon gazdag! Megvette nekem a világ legédesebb cicáját! Sőt, egyenesen kettőt vett belőle, de az enyém sokkal szebb, mint amit Cynthia néni kapott! Mr. Bajusz hatalmas! A legnagyobb cica a világon, olyan nagy mint egy oroszlán, de olyan édes, mint a legelső cicám volt, Tejföl. Rögtön a legjobb barátok lettünk. Egy ágyban alszik velem és mindig dorombol!

De azt hiszem, meg akarja enni Linuxot. Linux a hörcsögöm. Először aranyos volt, de most már kicsit uncsi. Mindig csak eszik és nem csinál semmit. De Mr. Bajusz fantasztikus! Egyszerűen imádom!

~ május 7. ~

A két macska nagyon hamar a család részévé vált. Mr. Bajusz a legtöbbször Lucyt követte, bárhová is ment a lány és ennek Oliver nagyon örült. A kislány hosszú idő óta először mozdult ki a szobájából és végre volt egy játszó pajtása is. A hatalmas kandúr tökéletes házi kedvencnek

bizonyult: önfeledten játszott a falevelekkel, megpróbálta levadászni a madarakat a kertben, de termete miatt erre esélye sem volt. Oliver sejtette, hogy az állat ösztönei egy közönséges házi macskáéi és nincs tisztában saját méreteivel. Jobb is ez így, vélte, hiszen így még kisebb lehetett az esélye annak, hogy kárt tegyen Lucyban.

Oliver igyekezett kifejezéstelen arcot vágni, mikor Cynthia elárulta, hogy a nőstény óriásmacskát Seraphina Hercegnőnek nevezte el. Mindenhová magával vitte az állatot, büszkén mutogatta a klubban és a pilatesről ismert barátnőinek.

Azonban minden megváltozott, mikor Oliver egy nap a reggeli kávéja mellett a híreket olvasságta a tabletjén és felkeltette a figyelmét egy hirdetés, melyet régi iskolája, a Hawking Egyetem oldala tett közzé:

„A Nanotudományok Tanszéke a McRiver Pharmaceutical-lal karöltve önként jelentkezőket keres forradalmian új nanorobot-kezelésekre. A legmodernebb nanotechnológiai eljárás nagy reményekkel kecsegtet; az emberiség legsúlyosabb, mindez idáig gyógyíthatatlannak tartott betegségeire jelenthet megoldást, úgy mint rosszindulatú daganatok, autoimmun-betegségek, testi fogyatékoságok, öröklődő genetikai rendellenességek. Önként jelentkezőnek olyanokat várunk, akik a fent felsorolt betegségekben szenvednek és a kipróbált kezelések hatástalanok maradtak. Életkor szerinti megkötés nincs. Jelentkezni lehet e-mailben Dr. Louise McRivernél, vagy személyesen a Hawking Tudományegyetem B épületében, a Nanotudományok Tanszékén.”

Olivert egészen felvillanyozta a gondolat, hogy egy új lehetőség nyílik meg előttük. Nem várt egy percig sem, elkezdte fogalmazni a levelet Dr. McRivernek. Részletesen leírta Lucy állapotát, az elvégzett kezeléseket, a fiók mélyéről előkotorta a korábbi leleteket, zárójelentéseket, szakorvosi véleményeket. Mindet beszkennele és csatolta a levélhez.

Egész nap várta a válaszlevelet, ami csak nem akart megérkezni. Időközben Cynthia is hazajött a pilatesről és belecsókolt a nyakába, miközben a férfi a leveleit böngészte.

– Mi történt, szívecském? – búgta csücsörítve.

– Semmi, semmi, csak nagyon várok egy levelet – Oliver unottan a kanapéra ejtette a tabletet. – Mindjárt jövök, megnézem, hogy Lucy jól van-e. Egész délelőtt ki se mozdult a szobájából a macskával.

Az emeletre érve azonban megnyugodva tapasztalta, hogy fölösleges volt aggódnia. A gyerekszobából önfeledt kacarászást hallott. Kopogott, majd benyitott és azt látta, hogy Lucy valahogy rácsatolt egy játékcilinder Mr. Bajusz fejére, a nyakörvre pedig egy papírból kivágott fekete csokornyakkendőt illesztett. Most pedig azon ügyeskedett, hogy a régi, törött szemüvegéből kiszedett lencsét valahogy a macska szeméhez rögzítse, mint egy monoklit.

– Te atya ég, mit csinálsz azzal a szerencsétlen állattal? – nevetett Oliver.

Lucy gurult a padlón a kacagástól.

– Átkeresztelem Mr. Bajuszt: most már Sir Bajusz lesz a neve!

– Ragyogó. Nem akartok lejönni egy kicsit? Szép idő van kint. Játshatnátok a kertben.

– Most inkább nem, apa – rázta a fejét a kislány és hirtelen elkomolyodott.

Oliver beljebb lépett.

– Nem érzed jól magad, kicsim?

Lucy vállat vont.

– Nem vészes. Csak egy kicsit fáj a hátam. Meg a csípőm. Meg a térdem is...

– Bekentem a reuma kenőccsel?

– Igen.

– Jól van... – Oliver egyik lábáról a másikra dülöngélt.

Mindig problémás volt számára a beszélgetés Lucyval. Mikor ránézett, semmi más nem jutott eszébe, csak a szörnyű betegsége. Nem tudott kötetlenül csevegni és idejét sem tudta, mikor töltöttek el kettesben egy napot.

Lucy folytatta a küzdelmet a szemüveglencsével, a macska pedig bámulatos türelemmel tűrte a bolondozást. Oliver csendben nézte őket egy darabig. *Leülhetne közjük és segíthetne Lucynak felrakni a monoklit a macskára. Csak egy kis celluxot kellene tekerni a játékcilinder csatjára. Lucy örülne neki...*

Feltűnés nélkül kiment a szobából és becsukta maga mögött az ajtót. Megvette neki azt a macskát Francois-tól és teljesen nyilvánvaló, hogy Lucyt boldoggá tette. Ráadásul most itt van ez az új lehetőség az egyetemen. Nem lesz semmi baj.

Lement a földszintre, hogy befejezze a félbehagyott kávéját, ami valószínűleg már rég kihűlt. A nappaliba érve szembetalálkozott Cynthiával. A nő a tabletjével a kezében várta.

– Mikor akartad nekem elmondani, Oliver? – szegezte neki a kérdést.

– Mit?

– Hogy a céged a csőd szélén táncol. Meg hogy több az adósságod, mint amit a házad ér.

Oliver kikapta a kezéből a tabletjét. Még mindig a levelek voltak megnyitva, ahogy felejtette.

– Nem volt jogod elolvasni a hivatalos leveleimet!

– Neked pedig nem volt jogod eltitkolni előlem, különösen azok után, hogy megegyeztünk valamiben!

– Nem olyan komoly a probléma, Cynthia...

– Nem olyan komoly a probléma?! A részvényeid árfolyama megállíthatatlanul zuhan, két hónapja nem fizeted az alkalmazottaidat, amiért sorban mondanak fel és hitelt vettél fel az egész házadra, amivel szintén el vagy csúszva. Szerintem ez kimeríti a komoly probléma fogalmát, Oliver... És ne szólíts többé Cynthiának.

A nő levette hosszú, szőke parókáját és a kanapéra dobta. Rövid, barna tüsi hajával mintha egy teljesen másik nő állt volna Oliver előtt.

– Volt egy szerződésünk és te megszegted azzal, hogy titkoltad előlem az anyagi helyzetedet – vádolta tovább a nő. – Talán nem játszottam szépen a szerepem?

– De... Remekül játszottad.

– Sajnálom, hogy így alakult Oliver. Már kezdtelek megkedvelni.

– Én is sajnálom, Victoria.

„Cynthia” még aznap délben összecsomagolt és elköltözött. A régi szerződésük értelmében vitte magával az összes ruháját, amit Oliver az évek során vásárolt neki, továbbá megkapta az utolsó fizetését. Seraphinát is magával akarta vinni, de Oliver nem engedte.

Mikor becsukódott mögötte a kapu, Oliver olyan egyedül érezte magát, mint a felesége halála után. A szőke parókát nézegette, mikor a tablet csilingelt. Új levele érkezett.

„Tisztelt Mr. Oliver Dalton, sajnálattal értesítjük, hogy a nanorobot-kezelésre jelentkezők száma a hirdetés felkerülését követő alig egy óra alatt elérte a maximális keretlétszámot. Sajnos nem tudjuk vállalni a kislánya kísérleti kezelését, mert a rendelkezésünkre álló anyagi lehetőségek végesek, a McRiver Pharmaceutical és a Hawking Tudományegyetem együttesen huszonnégy millió neuroval támogatja a kísérleteket. Egy páciens kezelése hozzávetőlegesen félmillió neuro, melynek nagy része a nanorobotok előállítási költsége, emellett az orvosi költségek, CT vizsgálatok és laborvizsgálatok is sok pénzbe kerülnek. Tekintettel a lánya súlyos egészségi állapotára, személyesen ingyen vállalnám a kezelését, a CT vizsgálatokat és a laborköltséget is el tudom intézni, azonban még így is körülbelül négyszázötvenezerrel kell számolnunk. Amennyiben meg tudja oldani, hogy ezt az összeget kifizeti az egyetem részére, mindent meg fogok tenni, hogy a kislánya meggyógyuljon és hosszú, teljes életet élhessen. Üdvözlettel, Dr. Louise McRiver.”

Oliver megsemmisülten rogyott le a kanapéra. Honnan fog összeszedni négyszázötvenezer neurót? A házára nem vehet fel több hitelt. A cég csődközelben van, a számláján annyi pénz maradt, amiből fenn tudja tartani magukat és ki tudja fizetni a leghűségesebb dolgozóit.

Az emeltről Lucy nevetése hallatszott. Oliver hátradőlt, két kezét az arcára szorította és sírva fakadt.

Rövidesen egy meleg, puha test súrlódott a lábához, majd egy nehéz huppanással valami felugrott mellé a pamlagra. Seraphina volt az, Oliver ölébe hajította a fejét, mint egy kutya, majd tekeregve a hátára fordult és egyik mancsával finoman megpofozta a férfi állát.

– Mit akarsz? – mordult rá az állatra. Még érezte rajta a nő parfümjének illatát.

A macska nyivákkolt, majd dorombolni kezdett.

– Jól felhizlalt téged ez a lány. – Visszanyelte könnyeit és megsimogatta a macskát.

Mikor tenyere az állat hasára téved, Seraphina elkapta a kézfejét és beleharapott, épp csak

annyira, hogy még ne fájjon Olivernek. A férfi annyira meglepődött attól, amit érzett, hogy még szitkozódni is elfelejtett. Ugyanis épp azelőtt, hogy Seraphina elkapta volna a kezét, érezte az apró mozgolódást a hasában.

~ KEDVES NAPLÓM! ~

Apa elvitte Seraphina Hercegnőt az állatorvoshoz és fantasztikus hírral tért vissza! Képzeld, a Hercegnőnek és Mr. Bajusznak kiscicái lesznek! Annyira imádom a kiscicákat, el se tudom mondani, mennyire örülök!

Azonban Cynthia néni elment. Apa azt mondja, nem fog visszajönni. Nagyon sajnálom, mert boldoggá tette apát. Mindig volt benne valami fura és sosem nézett rám, ha beszéltem hozzá, viszont parókát hordott, mint én. És nagyon hasonlított anyára a képeken. Néha elképzelttem, hogy ő anya, de Cynthia néni sosem volt olyan, mint amilyennek egy anyukát képzeltem.

Hiányozni fog, de azt hiszem, apának sokkal jobban, mint nekem.

~ június 1. ~

Miután kiderült, hogy Seraphina Hercegnő vemhes, Oliver felhívta telefonon Francois-t. Barátja úgy meglepődött a híren, hogy először meg se tudott szólalni.

– A doki azt mondta, már hat hetesek a magzatok, szóval akkor esett meg a dolog, mikor még nálad voltak.

– A bűdös francba... – szitkozódott halkán Francois.

– Mi van?

– Ha megtartottam volna őket, most behoznák az árukat. Van fogalmad róla, mennyibe kerül egy ilyen kölyök a feketepiacon?

Oliver nem volt tapasztalt a kölyökmacskák árában, de most nagyon érdekelte a téma.

– Gondolom nem annyiba, mint a Willendorftól.

– Nem, persze, hogy nem. De tizenöt-húsz ezret így is megadnak érte. Én csak az után tudtam meg, hogy feketén is lehet már venni, miután eladtam őket neked. Képzelheted mennyire dühített.

– Szóval azt mondod, tegyem pénzé őket?

– Feltétlenül! De ha Jeanette megkörmölyékeztet, ígérd meg, hogy egy nyamvadt dögöt se fogsz neki eladni, akármennyit ígér!

Oliver nevetett.

– Ígérem. De hogyan találjak vevőket a macskákra? Nem hirdethetem meg, mert az biztosan nem tetszene a Willendorfnak.

– Nem, semmiképp sem. De a golfklubban van két-három ember, akik nagyon érdeklődtek utána, csak sokallták érte a harminc ezret. Ha gondolod, megadom neked a nevüket.

– Megköszöném.

Villámgyorsan beindult az üzlet, így három héttel később, mikor Seraphina leellett öt kismacskát, Olivernek már mindegyikre volt vevője. A hír szájról szájra terjedt a környék tehetősei között, hogy valaki az eredeti ár kétharmadáért árul Jersey óriásmacskát. Senki se akart törzskönyvet, vagy származási lapot, elég volt ránézniük az állatokra és már el is döntötték, hogy kell nekik.

Egyetlen vevő volt, aki megkérdezte, hogy miért ilyen olcsók ezek a macskák a Willendorftól kaphatókhoz képest.

– Csak a papírok miatt – hazudta szemrebbenés nélkül Oliver, aki időközben kiokosította magát néhány internetes fórumon. – Van fogalma róla, mennyibe kerül egy törzskönyv kiállítás?

– Hát...

– És mire jó az? Ahhoz kell, hogy kiállításra vihesse az állatot. De nézzen csak rá ezekre a macskákra! Nem kell ezeknek macskakiállítás, hogy egy felfuvalkodott hólyag mondja meg róluk milyen közel állnak a sztenderdhez. Nem igaz?

– Nem, azt hiszem...

– Hát persze, hogy nem! Nem a papírtól lesz igazi óriásmacska.

Egy akadémikuskodó nő pedig megkérdezte, hogy milyen oltásaik vannak:

– Semmilyen. Mert nem is kell nekik! Hölgyem, meg tudja mondani, mikor hallott először a Jersey óriásmacskáról?

– Tavaly olvastam róla az interneten.

– Ez azért lehetséges, mert nem is létezett ezelőtt a fajta. És emiatt még nem is alakultak ki betegségeik. A szokásos macskabetegségek elkerülik őket, leukózis, macska AIDS, egyik se fertőzi ezeket a gyönyörűségeket. Ezek a tökéletes házi kedvencek, higgye el, egészségesebbek, mint kegyed!

Az első kismacska árából megvette a további felszerelést: ketreceket, fekhelyeket, etető és itató tálakat, az egyik áruházi leárazáson pedig nagy tételben vásárolt olcsó macskatápot. A pincében rendezte be a „macskaovit”, ahogy Lucynak magyarázta. Az egyik sarokban négy oszlopot lecsavarozott és köré tekert pár méter drótkerítést – ebből lett a pároztató kennel.

Az egyetlen gond csupán az volt, hogy túl sokat kellett volna várni a következő alomra. Olvasott néhány macskatenyésztéssel foglalkozó oldalt, ahol azt javasolták hagyjon egy év szünetet két elletés között. De hát ez nevetséges volt! Egy enciklopédiából megtudta, hogy a macskák egész évben tüzelnek. Seraphina Hercegnő akár évente háromszor is hozhat utódokat, és, ha a továbbiakban is hasonló alomszámot produkál, akkor ez egy év alatt tizenöt-tizenhat kismacskát jelent, ami pedig háromszázszáz bevételeket jelent.

Az első alomért kapott pénzből még jócskán maradt, így kifizette végre az elmaradásokat az alkalmazottainak és újult erővel vetette bele magát a munkába. Üzletfelein keresztül újabb kapcsolatokat épített ki, és már kereste a vevőket a következő alomra. Pár hónap alatt már négyen is feliratkoztak, akik hajlandóak voltak megadni a húszezres vételárat.

Oliver egyre biztosabb volt benne, hogy az újra beindult vállalkozás és a „macskabiznisz”, ahogy magában nevezte, együttesen összehozzák a nanorobot-kezelések árát.

Egy szombati reggelen azonban megroppant Oliver derűlátása. Csengettek, a kijelzőn pedig egy fekete kosztümet viselő, fiatal nő látszott.

– Dalton-lakás. Miben segíthetek?

– Üdvözlöm Mr. Dalton – recsegett a nő hangja a kaputelefonban. – A Willendorf Genetics jogi képviselőjében jöttem. Egy bizonyos Mr. Francois Hottun, aki cégünk ügyfele volt, azt állítja, hogy önnek adta el a két Jersey óriásmacskát, amivel szerződéses megkötést követett el.

Oliver vérnyomása egy pillanat alatt felszökött és arca felforrósodott.

– Nem tudok semmilyen macskákról – nyögte ki az első dolgot, ami eszébe jutott.

– Kérem, beszélhetnénk erről személyesen?

– Mondtam, hogy nincsenek macskáim! Nem vettem semmit Francois-tól!

A nő azonban nem tárgított.

– Uram, mindkettőnk érdekében javasolom, engedje meg, hogy négyszemközt beszéljünk, mert ellenkező esetben rendőrséggel és házkutatási paranccsal kell visszajönnöm.

Oliver megnyomta a némító gombot és halkán elmotyogott egy káromkodást. Agya gyorsan dolgozott egy működő terven, s közben a reggeliző Lucyra pillantott, aki ártatlan, nagy szemekkel nézte indulatos apját, miközben Mr. Bajusz fejét simogatta.

– Rendben, jöjjön be – mondta végül Oliver a tőle telhető legnyugodtabb hangon, majd megnyomta a kapunyitó gombot.

Tudta, hogy alig fél perce maradt, amíg a nő gyalog a kaputól a ház ajtajához ér a hosszú kerten át.

– Lucy drágám, segítened kell apunak – hadarta, mikor odarohant hozzá és megfogta a macska nyakörvét.

– Mi a baj?

– Egy néni jött egy cégtől és el akarja vinni a cicusokat. Ugye nem hagyjuk neki?

Lucy nagyon megijedt, szája lefelé görbült és azonnal átölelte Mr. Bajusz nyakát.

– Nem, nem engedjük, hogy elvigyenek tőlünk, Mr. Bajusz!

– Lucy, figyelj rám kicsim! Mr. Bajusz most leköltözik a pincébe a párjához, rendben? Csak egy kis időre, ígérem. Te pedig maradj itt és ne szólj semmit! Nem szabad sírnod, érted? Ne sírj!

Mosolyogj, kicsim, képzeld azt, hogy a néni, aki jön, a kedvenc tanítónénid, jó?

Mire a jogi képviselő újra csengetett a bejárati ajtón, Oliver épp bezárta a pinceajtót, Lucy pedig leült az asztalhoz rajzolgatni.

– Üdvözlöm! – köszönt Oliver és a formális bemutatkozás után kezet fogtak. – Nem tudom, hogy miért mondta ezt Francois. Eléggé megviseli a válás.

– Ez érthető, de hivatalból ki kell vizsgálnunk az ügyet. Mr. Hottun a bíróságon vallotta, hogy a macskákat önnek adta el. Ezzel azonban, mint említettem, jogsértést követett el, mert a Willendorf társaság nem hagyja jóvá, hogy a kizárólagos jogtulajdonát képező Jersey macskákat harmadik személynek tovább adják. Ezen kívül az eladásukkal Mr. Hottun elmulasztotta teljesíteni a szerződésben vállalt ivartalanítási kötelezettségét, amiről több figyelmeztetést is küldtünk neki.

– Értem – bólogatott Oliver. – De talán pont az volt Francois célja, hogy félrevezesse önöket.

– Ez igen nagy hiba lenne – mosolyodott el a nő. – Ahogy az is nagy hiba lenne, ha rejtegetné a macskákat. Önnek nincs joga hozzá, hogy megtartsa őket.

– Nem is áll szándékomban. Nem vagyok macskarajongó. A kislányom ráadásul allergiás a szőrűkre.

– A Jersey óriásmacskáéra biztosan nem. Antiallergén bundája van.

– Ez volt a reklám helye? – vigyorgott Oliver, mire a nő abbahagyta a mosolygást.

– Mr. Hottun azt is állította, hogy ön tízezer neurót fizetett a két állatért. Jó ha tudja, hogy amennyiben együttműködő és visszaszolgáltatja az állatokat, mi jogi képviseletet biztosítunk ahhoz, hogy visszakapja Mr. Hottuntól az összeget, jelentős kártérítéssel együtt.

– Nagyon kedvesek – sóhajtott Oliver és közben odasétált a rajzolató Lucyhoz, akit a jogi képviselő eddig észre sem vett. – De mint mondtam, nem nekem adta el a macskákat... Milyen szépet rajzoltál, Lucy drágám! Mutasd meg a néninek is, jó?

Vendégük most először pillantott Lucyra és ekkor megdermedt. A kislány felkelt az asztaltól és odasétált hozzá a rajzot lobogtatva.

– Nagyon... szép rajz – nyögte ki a Willendorf képviselője.

Találkozott a tekintete Oliverével, aki szomorkásan mosolygott. A nő elvette a rajzot Lucytól, aztán csak bámulta a kislányt, ahogy visszamegy apjához és átöleli a derekát.

Egy fél perccel később megköszöri a torkát és lesütötte a szemét.

– Szóval, khm... azt állítja továbbra is, hogy nem önnek adta el a macskákat?

– Így van.

– Ez esetben, azt hiszem, végeztünk is. Mr. Hottunnak majd felelnie kell a macskák hollétéről. Sajnálom, hogy raboltam az idejét, Mr. Dalton.

– Ugyan, nem történt semmi.

Miután a jogi képviselő távozott, Olivernek vagy negyed órájába telt, mire Lucy megnyugtatta, hogy nem fogják elvinni tőlük a macskákat.

~ KEDVES NAPLÓM! ~

Képzeld, Seraphina Hercegnőnek újra kiscicái lesznek! Apa mesélte, hogy az előző cicák mind jó helyre kerültek, de én azért kicsit sajnáltam, hogy egyiküket sem tarthattuk meg. Mikor ezt megemlítettem apának, azt mondta, hogy most megtartunk közülük egy kisleányt és egy kislányt! Annyira, de annyira édesek a kiscicák, hogy el sem tudom mondani! Mr. Bajusz legutóbb nem is láthatta őket, mert apa féltette tőle a kicsiket, pedig mondtam neki, hogy biztosan nem bánthatná a saját kiscicáit. De most majd megismerheti őket. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Bajusz lesz a legjobb apa a macskák között!

~ október 7. ~

Oliver úgy gondolta, ha megtart magának még egy hímet és nőtényt, hat-hét hónap múlva, amikor ivarérettek lesznek, megduplázhatja az alomszámot. Tervet készített, egy évre előre, hónapokra lebontva, almonként öt kölyökmacskával számolva, és eltervezte, mit mire fog fordítani.

Úgy vélte, körülbelül fél év múlva összegyűlik a pénz Lucy kezelésére.

Seraphina megszenvedte az újabb vemhességet. Sokkal gyengébb volt, mint legutóbb, lefogyott és keveset mozgott. Oliver leköltöztette az állatot a pincébe, egy saját, nagyobb ketrecbe, ahol biztonságban volt. Féltette, hogy a gyenge állat leesik valahol a kétemeletes házban és megsérül a hasa. Lucy azzal nyaggatta, hogy hívják ki az állatorvost, de Oliver szerette volna elkerülni, mert legutóbb is egy kisebb vagyont hagyott nála egy egyszerű vizsgálatért.

Szerencsére a kölykök minden különösebb probléma nélkül megszülettek, azonban, mikor Oliver megszámolta őket, csak négyet látott. Csalódott volt, ez mínusz húszezer neurót jelentett a tervezett költségvetésből.

Aztán pár nappal később, ahogy közelebről megnézte őket, észrevett valamit az egyik kismacskán, ami eddig elkerülte a figyelmét.

– Mi a fene?

A még vak kölyökmacska egyik végtagja csökevényesen fejlődött ki. Így senki sem fogja megvenni, és akkor már csak egyetlen macskát tud eladni, ha kettőt meg akar tartani magának.

A kismacska három lábon küzdött, hogy odamásszon az emlőhöz. Már épp rácuppant a tejre, mikor Oliver kikapta a ketrecből, berakta egy zsákba és párszor jó erősen hozzácsapkodta a betonhoz.

Seraphina dühödten nyávogott és fűjt.

– Ó, bocsánat! – gúnyolódott Oliver. – Talán nem ez a természet rendje?!

Morgolódva kiment a zsákkal és bevágta maga mögött a pinceajtót.

– Mi a baj, apa? – lepte meg Lucy, aki fentről leskelődött. Mr. Bajusz most sem tágított mellőle.

– Semmi, kicsim, semmi...

– Mi van a zsákban?

– Csak macskaalom – válaszolta Oliver és elhúzta a zsákot a hatalmas állat orra elől, aki kíváncsian szaglászta.

– Megnézhetném valamikor a kismacskákat?

– Persze, Lucy, de most még nagyon kicsik. Még csak az anyjukat fogadják el, senki mást. De képzeld... – tette hozzá, mikor látta, hogy a kislány elszomorodik – a harmadik leányzót is megtartjuk!

– De jó!

– Bizony! Szép nagy, népes család lesz itt nálunk, mit szólsz?

Valamiképp muszáj lesz behoznia ezt a kiesést. Jobb ötlete nem volt, még egy nőtényt bevon a „macskabizniszbe” és kicsivel több mint fél év múlva dúsgazdag lesz, ha az állatok vemhesek lesznek. De addig Seraphina Hercegnő produkálhatna legalább még egy almot. Azokat majd szépen pénzé teszi...

Olivernek egyre jobban elege lett a „Sziszegő Szukából”, ahogy magában nevezte a macskát. Folyton-folyvást fűjt rá, még akkor is, amikor ételt hozott neki. Egyszer még oda is csapott a mancsával, mikor Oliver ki akarta nyitni a ketrecet. A férfi dühében a macska képébe hajította a tápot.

– Apa, kivihetném egy kicsit játszani Seraphina Hercegnőt? – kérdezte Lucy egyik reggel, miközben Oliver a számláit fizette be.

– Kicsim, tudod, hogy Seraphinának lent van a helye a kicsinyeivel.

– De hát már olyan nagyok! Őket is ki lehetne vinni egy kicsit a friss levegőre, nem?

Oliver nagyot sóhajtott; nem akarta elárulni Lucynak, hogy Seraphina már annyira vad lett az elmúlt hetekben, hogy nem biztonságos kiengedni a ketrecéből. Alighanem ott fog megdőgni, amit Oliver titkon alig várt. A másik két nőtény, Bimbó és Pisce sokkal kezesebbek voltak.

– Hidd el, jobb nekik odalent, Lucy. A macskák jobban szeretik a sötét helyeket, hiszen éjszakai vadászok. Te is tanultad környezetismeret órán, igaz?

– Igaz – szontyolódott el Lucy.

Oliver tovább gépelt a laptopján, a könyvelőjével és egy régi vevőjével is csevegett, aki újabb kismacskát akart venni.

– Apa!

– Igen, kicsim, egy pillanat.

– Apa!

– Mondom: egy pillanat.

– Apa...

– Mi van, Lucy, mit akarsz még?! – ordított rá Oliver és dühödten lecsapta a laptop fedelét.

Mr. Bajusz rásziszegett, most először azóta, hogy hozzájuk került.

A kislány is megijedt, de nem sírta el magát, csak nézett az apja szemébe és nem szólt egy szót sem. Olivernek, mint mindig, most is nehezebb esett állni a tekintetét, de nem fordulhatott el, mert azt akarta, hogy Lucy lássa, mennyire haragszik, amiért zavarja.

– Köszönöm.

– Mit köszönsz?

– Hogy rám néztél végre – motyogta halkán a kislány, azután sarkon fordult és kiment a kertbe, nyomában Mr. Bajusszal.

~ KEDVES NAPLÓM! ~

Szerintem Mr. Bajusz hiányolja Seraphina Hercegnőt. Pont ahogy apának is hiányzik Cynthia néni. Azt hiszem apa haragszik Seraphina Hercegnőre, amiért Cynthia néni elment. Talán rajta tölti ki a dühét, mint amikor velem is kiabál, ha sok a dolga és fáradt.

Szegény apa! Nagyon sajnálom, biztosan nehéz lehet a munkája. Eldöntöttem, hogy segítek neki a macskák gondozásában, mert akkor lesz ideje pihenni és kedvesebb lesz. Én szívesen kitakarítom és megetetem őket, megfésülöm a bundájukat. Szeretek állatokkal foglalkozni. Ha egyszer meggyógyulok, állatorvos szeretnék lenni, hogy segítsék a beteg cicákon és kutyákon.

Bárcsak meggyógyulnék végre!

~ április 22. ~

Fél évvel később, amikor a második alom megmaradt tagjai is ivarérettek lettek, Oliver áttette őket a pároztató kennelbe és egy hétvégére magukra hagyta őket. Biztosra akart menni, hogy összejön a betervezett szaporulat. Volt két új nőténye és egy második hímje, az egyszerre tíz kölyköt is jelenthetett. Időközben pedig Seraphina Hercegnő is hozzájárult a család gyarapodásához, igaz, csak három kismacskával.

A három kölyökre gyorsan talált vevőt még azok közül, akik fél éve érdeklődtek nála, és igaz, egy kis alkudozással, de összejött ötvenhat ezer neuro. Ezt a pénzt is az alkalmazottak kifizetésére fordította, hiszen tudta, hogy mikor megszületik a harmadik generáció, máris meglesz a Lucy kezelésére szánt összeg fele, a másik felét pedig biztosítja az újfent talpra álló vállalkozás.

Valahányszor Oliver kitárta a pincébe vezető ajtót, orrfacsaró ammónia-bűz áradt ki. Hetek óta gyűlt lent az alom összekötözött szemetes zsákokban, melyeket már rég ki kellett volna vinni, de mindig megfeledkezett róla.

Seraphina újra nemzőképes volt, ami azt jelentette, hogy át kellett költöztetni a kennelbe, majd le kellett hozni Mr. Bajuszt, hogy tegye a dolgát. A nőtény macska azonban rosszul tűrte a bezártságot és haragosan fűjt, valahányszor meglátta. A férfi azóta már megbánta, hogy az anyaállat szeme láttára verte agyon a kölykét, de már nem lehetett meg nem történté tenni. Azt azonban eldöntötte, hogy ezek után az értéktelen kölyköket kiviszi a kertbe és éjszaka szabadul meg tőlük.

Kitakarította a fiatal macskák ketrecét, a legutóbb pároztatott nőtényt és a fiatal hímét visszazárta a helyére, aztán beszórt némi tápot az állatoknak és kicserélte a vizes tálakat. A könnyű részével megvolt, most jött a neheze. Oliver nagyot sóhajtott és Seraphina ketrecéhez lépett.

Kinyitotta a ketrec ajtaját és a kesztyűvel megpróbálta elkapni a macska bundáját, hogy kihúzza onnan. Az állat sziszegett, mint egy kígyó, majd, mikor Oliver nem tágitott, odacsapott a mancsával. Oliver kezét a kesztyű fölött érte a csapás és hosszan felszántotta a bőrét a négy éles karom.

– Te nyavalyás! – förmedt rá a férfi, majd jól belerúgott a ketrec oldalába, mire az feldőlt.

A macska kétségbeesetten vergődött és csapkodott a rácsok között.

– Teljesen elment az eszed, te rohadt dög? Állj már le!

Az állat megvadult, fűjt, hörgött, pupillái úgy kitágultak, hogy az egész szeme két hatalmas, fekete lyuk volt.

– Azt csinálod, amit mondok vagy megdöglesz!

Oliver végignézett a többi ketrecben gubbasztó macskán. Gyors fejszámolást végzett. Volt két vemhes nősténye Seraphinán kívül, mindegyik fiatalabb, erősebb állat, és nyugodtan eladhatta a fiatal hímet, Mr. Bajusz bőven elég lesz a pároztatásra. Seraphina nélkül is meglesz a hozam.

– Van egy rossz hírem, szépségem – monda Oliver és a szemetes zsák mellől elvette a lapátot és becsukta a ketrec kis ajtaját.

Megfordította a lapátot és a nyelével ütni kezdte a macskát a rácson keresztül. A macska még elkeseredettebben kepesztett, de sok ütés a fejét és a bordáit érte. Hangosabban visított, mint azt Oliver el tudta volna képzelni egy macskáról. Sok ütés félre ment, amitől a rácsok kezdtek eldeformálódni, de a betalált döfésektől már vérpettyes volt a nyél.

– Dögölj már meg! Nem hallod! Az isten verjen meg...

Még egy ütés érte a macska koponyáját, aztán a következő félrecsúszott és teljes erőből eltalálta a ketrec zárját, ami letört, az ajtó pedig kibillent a helyéből. Az állat sérüléseit meghazudtolva abban a pillanatban kiugrott a ketrecből. A másodperc töredékéig tétovázott, mely arra volt elég, hogy Oliver rájöjjön, micsoda végzetes hibát követett el. Azután a macska nekiugrott.

A harminc kilós test ledöntötte a lábáról, a karmok pedig feltépték az ingét és alatta a mellkasát. Oliver ordított, vére az arcára és a macska pofájára fröccsent. Az állat belemart a karjába, a vállába, csapott, karmolt és sziszegett, míg nem a férfi egy irtózatosszerű ütéssel mért rá a lapáttal.

Seraphina elterült a hideg kövön, hörögve zihált és nyöszörgött, szájából saját és Oliver vére csordogált. A férfi feltápáskodott és megtámasztotta magát a lapáton. Szédült és émelygett, de fájdalmat nem érzett.

– Te rohadt szemét – nézett gyűlölködve a macskára.

Nehezen lépett előre, majd, mikor már úgy érezte biztosan áll a lábán, feje fölé emelte a lapátot, hogy lesújtson vele. A fal mellett sorakozó ketrecek közül három pár rémült szem figyelte gyilkos szándékát, de Oliver megakadt.

Még egy szempár nézte őt. A fentről leszűrődő fényben Lucy kicsi alakja állt a pincelépcsőn. Oliver nem látta az arcát, mert az árnyék eltakarta, de szinte tapintható volt a belőle áradó dermedt rémület. Oliver keze lehanyatlott.

– Lucy, drágám, mióta...?

A kislány megfordult és felszaladt a lépcsőn. Oliver eldobta a lapátot és utána ment, de sérülései miatt csak nehezen szedte a lépcsőfokokat. A fájdalom most kezdett szétáradni benne.

– Megtámadott! Nem tehettem mást! – kiáltott a kislány után. – Lucy! Csak meg akartam védeni magam!

Hallotta a kislány dobogó lépteit az emeletre vezető lépcsőn. Botladozva követte, közben széttéptett mellkasát szorongatta, de egyre rosszabbul volt. Nem tudta, hogy a sokk vagy a vérvesztés okozza a szédülést, de egyre biztosabb volt benne, hogy mentőt kellene hívnia. Csakhogy amint egy orvos egy pillantást vet a sebeire, átkutatják a lakást és felfedezik a pincében a ketrecek.

Elfogta a tehetetlen harag.

– Lucy! – ordította. – Érted tettem! Azért, hogy meggyógyulj!

– Hagyj békén! – sikította vissza a kislány a lépcsőfordulóból.

– Állj meg, Lucy, meg akarom magyarázni!

– Nem kell, hogy megmagyarázd!

Újabb lábdobogás hallatszott, most gyorsabban, mint az előbb. Aztán egy puffanás, mikor megbotlott – Oliver szíve kihagyott egy ütemet –, Lucy sikított, de csak röviden. Dübörgés, recsegő fa, és még egy, hangosabb puffanás, aztán csend.

– Lucy? – hebegte megrendülten Oliver. – LUCY!

Előbbi rosszulását meghazudtolva rohant fel a lépcsőn, minden egyes lépésnél rettegve attól, mit

fog látni, ha felér. A lépcsőfordulóban vette észre a lehullott parókát, majd fölötte az a látvány fogadta, amitől Oliver már tizenegy éve félt.

Lucy nem mozdult és nem lélegzett. Oliver csak állt fölötte, ugyanúgy, ahogy a felesége ágya mellett állt, mikor megtalálta az asszonyt az üres doboz nyugtatóval. Nem tett semmit, csak állt és a félelem lassacskán elpárolgott belőle.

Vége van. A megmásíthatatlan végérvényesség nyugalommal töltötte el. Nincs miért rettegnie többé. Nem kell már küzdenie. Nem kell már álmatlan éjszakákon át forgolódnia a gyötrő tehetetlenségben, hogy nem tudja megmenteni a lányát.

Gépies mozdulattal térdelt le Lucy mellé és végigsimította kopasz, ráncos homlokát. Csak egy kis ütés érte a koponyáját, de már ez is elég volt ennek a törékeny testnek.

– Lucy... – suttogta halkán és egy könnycsepp buggyant ki a szeméből. Véres kézfejjével letörölte. – Édes kislányom... Köszönöm. Köszönöm, Lucy.

Ráborult a lányra és zokogott. Az évek alatt felgyülemlett feszültség minden szipogva kifűjt lélegzettel elpárolgott belőle.

Morgásra kapta fel a fejét. A könnyektől elhomályosult a látása, de így is ki tudta venni az óriási szürkés alakot a lépcső legtetjén. Oliver megint megtörölte a szemét és most már tisztán látta az ugrásra kész kandúrt, hátracsapott füleit, felborzolt szőrét és kivillanó, tűhegyes fogait.

Mikor ugrott, Olivernek semmi sem volt a kezében, amivel védekezhetett volna. Mindketten legurultak a lépcsőn, egészen a hall hideg kőpadlójára, de kettejük közül ez csak az embert viselte meg. Mr. Bajusz még esés közben megfordult saját tengelye körül és Oliver mellkasára érkezett négy kimeresztett karmú mancsával. Egy szemvillanás alatt vége volt Olivernek, mikor a macska állkapcsai összezárultak a torkán.